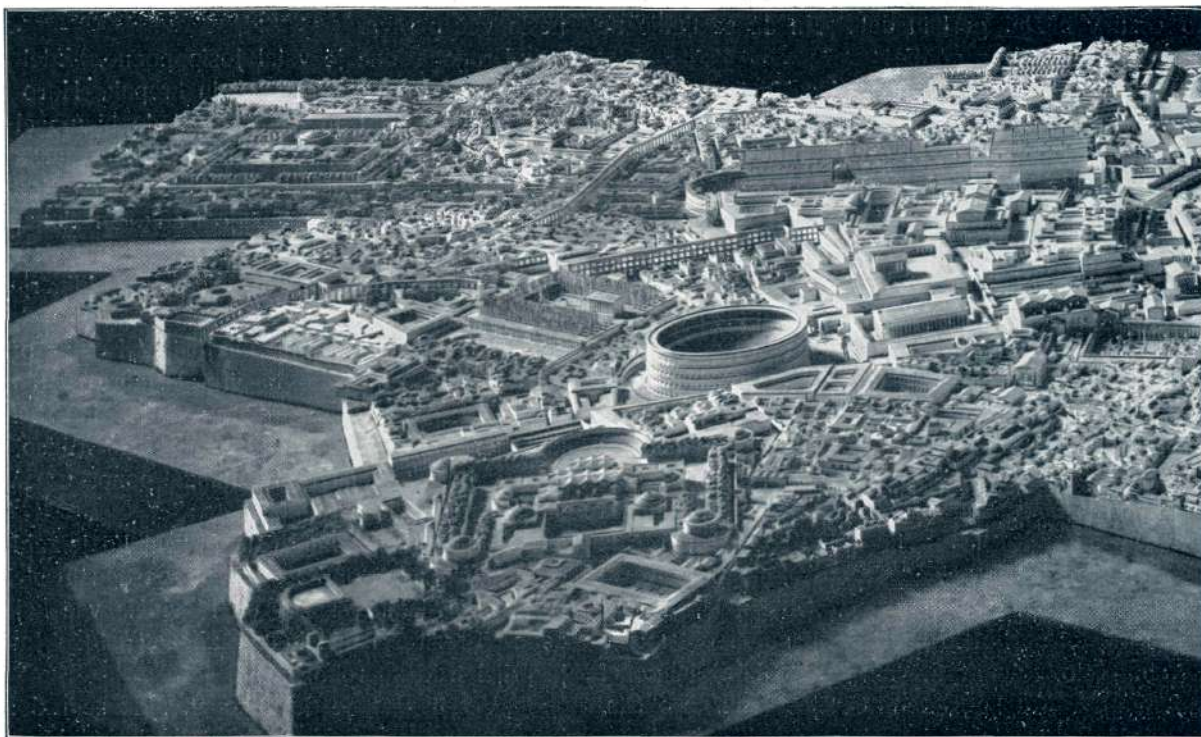

MODEL RIMA

Iz naših dni.

Novela. — Spisala Lea Fatur.

(Dalje.)

X.

Nevenka je gledala s strahom, kako minevajo dnevi počitnic in kako ne gine kup obleke in perila, ki čaka po mizi in stolih njenih rok. Sicer je pripravila vsake počitnice Staši in sebi bluze in obleke in popravila perilo. Letos pa se zdi sama sebi kakor megla brez vetra. Odkar je bila odšla Jelušička, visi kar tako. Zdaj jo prime, da leti na kolodvor ali v Tivoli. Zdaj sedi po cele ure ob vodi, zdaj se zapre v svojo sobo in joka. Vestno prebira Jelušičkina pisma, ki razodevajo hud boj med strastjo in dolžnostjo, ki se vrši še vedno v duši uboge ženske. Skoro vsak konec izzveni v prošnji in vabilu: „Pridite vendar! Imamo prostora, Andre in otroci Vas bodo veseli!“ — In Nevenka sklepa, da pojde, kakor je bila obljubila Jelušički ob slovesu — a se ne odloči nikamor. Delo jo zadržuje. Kaj bi rekla Staša, da gre zdaj v Trst?

Še štirinajst dni je manjkalo do začetka šolskega leta, ko se je vrnila Staša. Našla je Nevenko pri stroju, okrog nje so ležale začete bluze, razparane

obleke. Tu rokav, tam stan, tam vrat. In Nevenka shujšana, kakor da ni jedla vse počitnice. Ni pozdravila Staše z veseljem, ni kazala, kakor sicer, ponosna na svojo pridnost, kaj je naredila, ni vprašala po sestri, ne po nečakinjah. „Kaj ti je, Nevenka? Si bolna?“

Trudni odgovori, ki ne dadó pravega pojasnila. Staša opazuje sestro, pospravlja, pripoveduje, kako je bilo v Trstu. Draginja je silna. Svak jo je naglašal vsak dan — tako da se ni upala Staša več jesti, dasi ni delala svaku škode. Kupila je otrokom obleke in igračic, pomagala je Pavli. Vendar jo je gledal skopuh postrani. Pavli je to hudo delo. Če pridejo njegovi sorodniki, takrat ne govori o draginji. Staša bi bila odšla takoj, ko je prišla, da ni bil tako ljubezniv oni uradnik. Spremljal jo je povsod. Idealen fant je. Ne vprašuje po denarju. Samo da ima malo pohištva in perila. — Tako je šlo naprej. Nevenka je stiskala usta. Tudi ta se moži... Ona samo, samo ona ostane sama. Nič ni rekla, ko jo je objela Staša priliznjeno: „Malo imam — nekaj imaš ti, Nevenka. Čemu ti bo vezeno perilo, denar? Saj